בסוד שיח

מאת שאול שיף

יוסף מנדלביץ מאשים:

8 אחוזים מבין העולים מ"חבר העמים" גויים גמורים שנכנסו במסמכים מזוייפים

יוסף מנדלביץ מהדמויות הבולטות בעלייה מבריה"מ לשעבר, חבר באחדות ל'אגודה לשמירת האופי היהודי' של מדינת ישראל, כדי לחשוף, בין היתר, מעשי זיוף והונאה של אחוזים גויים בבריה"מ לשעבר, כדי להיכנס לישראל כיהודים ולהנות מכל ההטבות הניתנות לעולים.

האגודה הזאת פועלת בהתנדבות וחבריה בה "יהודים שוחשים עצמם נפגעים מכך, שאומם גויים שכל כך גרמו לנו שם סבל מגיעים לכאן ללא בושה וצחוקים לנו בפנים".

למנדלביץ וחבריו אין עניין להתעמת עם הפקידות הבכירה במשרד הפנים. "אך ישנם דברים תמוהים ביותר. כך, למשל, העובדים בריישום בטבריה ובנצרת עלית אין להם שום ידע ומיומנות לאתר את הזייפנים וניתן בקלות לרמותם ונתן זה עובר מפה לאוזן בין הרמאים מהר מאר". מנדלביץ וחבריו מזהירים, כי "אותם 200 אלף גויים שהגיעו באופן רשמי (על־פי חוק השבות) שאליהם מתווספים לפחות 40 (!) אלף גויים שנכנסו במסמכים מזוייפים, הופכים להיות סיכון בסתוני ואין להקל ראש בכך".

לטענת מנדלביץ "ישנן רפובליקות מסויימות הרוצות לסלק משטחן עבריינים ואז הן מזייפות ברמה ממלכתית מסמכי כימוי של יהודים ממציאים אותם לפושעים בתנאי שיעזבו את המדינה לכיוון ישראל".

מנדלביץ מספר כי בין הזייפנים גם כתות נוצריות שעובדות בשיטות חכמות. קודם הם שולחים משפחה שייהודי אותה ומשתו נקלטת, היא מביאה את קרוביה, גויים גמורים, על־פי חוק השבות.

"ב־12 החודשים האחרונים עזבו לא מעט יהודים את הארץ לרוסיה ונישאו שם בנישואין פיקטיביים עם גויות לכל דבר כאשר ה"צופר" של הגויה הוא העברת המענקים ההוסבות לידי "החתן".

מנדלביץ' וחבריו נמנעים מ"סקנדלים" משום "שדעת הקהל בישראל רגישה בכל הקשור למשפחות מעורבות והעלייה מ"חבר העמים" ואת מסיבות הומניות, אך אין מנוס מלהכשיר את דעת הקהל ולעודד מדרעות בציבור כי יש לשנות את חוק השבות לאלתר לפני שנמצא עצמנו במצב מסובך למדי". עד לרגע זה איש לא נתן את הדין – קובלים חברי האגודה – על אותן 800 פרוצות שמצאו דרכן לישראל מ"חבר העמים" וסולקו מכאן רק לאחר שהפכו מיטרד ציבורי.

"כרם ביבנה" בחדר ראש ישיבה

הרב מרדכי גרינברג שליט"א נתמנה בימים אלה לכהונת ראש ישיבת "כרם ביבנה".

הרב גרינברג הוא מפרי ההלולים של הישיבה. הוא הגיע לישיבה כתלמיד בשנת תשכ"א מישיבת "היישוב הדתי" וכבר אז בלט בלמדנותו ובכישוריו התורניים. במשך תקופה קצרה היה ר"מ בישיבת "אור עציון", ומשניצא לבלהה צוקרמן (בתו של הרב אברהם צוקרמן שליט"א, ראש ישיבת כפר הרא"ה) הצטרף ל"כולל" האברכים שליד הישיבה ומיד התמנה כר"מ. מאז שנת תשמ"ח משמש הרב גרינברג כראש "כולל הדיינות" בישיבת "כרם ביבנה" וכל תלמידיו עמדו בבחינות בהצלחה. למשפחת גרינברג שמונה ילדים בלעה"ר.

"כרם ביבנה" תהנה מכוחות הוראה נוספים: הרב משה חיים דימנטמן שליט"א תורן לישיבה והתלמידים יתענגו מלמדנותו העצומה. הדיין הרב נחמיה זלמן גולדברג שליט"א יתן אחת לשבוע שיעור כללי ואילו הרב הירשל שכטר שליט"א, ראש כולל ישיבת רבינו יצחק אלחנן בניו־יורק, ישוחה במחצית חודש אלול בישיבה, יתן שיעורים ושיחות עד לאחר "הימים הנוראים".

ראש הישיבה המיסד הגרח"י גולדוויכט שליט"א הוא מגיד שיעורים מבוקש בכל הריכוזים התורניים בירושלים ולא אחת הוא נאלץ לדחות פניות של בוגרי ישיבות המבקשים להנות מתורתו.

לעדכן את ספרי ההסמוריה

על שבתי צבי (1626–1676) נאמר, כידוע, בדברי ימי ישראל, כי היה משיח שקר וכי רבים המשיכו להאמין בו, גם לאחר שהמיר את דתו. נקודת המיפנה בחייו של שבתי צבי היתה בשנת 1665, כאשר המקובל נתן מעזה (כן, מרצועת עזה) המכונה "נתן העזתי", הכיר במשיחיותו והיה לנביאו. "נתן העזתי" פתח במסע תעמולה נרחב בקהילות ישראל בכל הארצות, והבשורה על ביאת המשיח, התפשטה מהר ברחבי העולם היהודי וההתעוררות הנמרצת לשניים של חלק מהרבנים באותה תקופה לא הועילה עוד. את הקסע הזה בהסטוריה היהודית כולנו מכירים אלא שמסתבר, כי הגיעה השעה לעדכן אותה.

בספרו "מגנת יהודה" של המקובל האלוקי, רבי יהודה פתיה זצ"ל (נפטר בירושלים בכ"ז מנחם־אב התש"ב, אחמול לפני 52 שנה) מיוחד קטע לאותו "נתן העזתי" והנה דבריו של רבי פתיה זצ"ל:

"בשנת תרע"א ליל שני כ"ה רכסלו, בהיותי מספר לפני בני־ביתי סיפור מעשה הנס של תנוכה, הנכתב בספר "חמדת ימים" (של נתן העזתי) נתגלגלמתי מעט באמצע הלימוד. והאיתי איש אחד כבן 45 שנה, שמן ובעל בשר, ויפה תואר ויפה מראה. והוא איש חלק ואין לו זקן, כי אם כשלוש וארבע שערות, אחת הנה אחת הנה בפניו, רחוקים זה מזה. והוא עומד באחוריי צד שמאלי, והגיש פניו אצל אזני ולחש לי, אני הוא המחבר ספר "חמדת הימים". ועתה שמע בקולי ונהוג כמנהגי (שאהיה מאמין כשבתי צבי ש"י שהוא משיח ה' חס ושלום) ואני אלמדך כל ארבעת חלקי "חמדת ימים" ברגע אחד...

"ואישן ואחלום שנית, והנה הוא יום חול ואני מתפלל שחרית בבית הכנסת הנקרא בית אל־מצרי, ומקום ישיבתי הוא במקום שאני רגיל לישב שם, שהוא מכוון נגד פתח בית הכנסת. ו"נתן העזתי" בא ועמד מחוץ לפתח בית הכנסת, ופרש כפיו אלי והיה מתחנן ואומר: ולך תהיה צדקה לפני ה' אלוקים, כלומר, תזכה למצוות אם בחסדך תעשה תיקון לנפשי להרשיעה ולהרגיעה מכף הקלע שאני מפונה בו, כמו שראית בעיניך את העורב והוא ("נתן העזתי" נגלה אליו באחד הפעמים כעורב מוכה בידי שלושה אנשים ש.ש.). ואני נעניתי לו בראשי לאות, שאם יעזור אותי ה' אעשה לו תיקון.

"יום אחד ראש חודש טבת רשנת התרע"א, קבצתי מן הישיבה שלי שנים עשר בחורים, אשר הגדול שבהם, היה בן שמונה עשרה שנים, כי אמרתי שהם הבל שאין בו חטא מדאורייתא, והלכנו וישבנו בבית הכנסת בהיכל הקודש, כדי לעשות תיקון לנפשו, רוחו ונשמתו של "נתן העזתי". "... ובליל ב' שבט, ראיתי בחלום איש אחד, שבא אלי בשליחות "נתן העזתי", ואמר לי פסוק זה: "שרופה באש כסותה" והבינותי כוונתו כאילו אומר אלי שכבר נכנס נתן לגיהנם, ולא היה אפשר לו לבוא להחזיק לכם טובה...

ובהגיעי לשם (לגיהנם) יצאו כמו חמישים אנשים מגיהנם כו' לסדרו שלא יכנס לגיהנם. וכשהבישו בפניו וראו שברשות נכנס, אף־על־פי שאינו ראוי לגיהנם, תמהו ואמרו לו, כמה קשה ורב מעללים אתה, שגם פה מצאת עילה ליכנס לגיהנם...

"ואני הצעיר הכותב (רבי פתייה ש.ש.) הנה באותה שנה שעשינו תיקון הנזכר מצאוני צרות רבות ורעות, עד כי קצתי בחיי... עד כאן.

נינו של רבי פתייה המקובל רבי דוד בצרי שליט"א מקיים כל שנה בערב ראש חודש אלול תיקון לנשמות הנפטרים, באותה מתכונת שעשה סבו הגדול ל"נתן העזתי" ורבים מבני ירושלים ומקומות אחרים פונים לישיבת "השלום" לערוך תיקון לנשמות יקיריהם וקטן המקום מהכילם.

בכל מקרה, נא רשמו לפניכם, כי "נתן העזתי", למרות מעשיו, זכה בסופו של דבר למיחה רבה של רחמים בעלומות העליונים, אם כי בשעתו לא הביא כבוד גדול לקהילה היהודית בעזה.

כמה מלים על המדור הזה

את הסור הזה בעתון "הצפה" התחיל עורך העתון דהיום, משה אישון, כאשר היה, בצעירותו, עורך השבועון של "הצפה". הוא למעשה עיצב אותו: מעט סיפורים, קצת רכילות, פוליטיקה ואיזה "סקופ" יחודי.

קשה מאד להכין סור כזה, משום שהוא נכתב ביום רביעי ונמסר לעורכת בו ביום בשעות הצהריים, ועד יום ששי אתה עשוי/עלול למצוא חלק לא מבוטל מתוכנו, מפורסם באחד העתונים, החרישה של יום רביעי הופכת להיות "החשיבה חבוטה". אשר על כן, הכרנים המתפרסמים במדור זה נשקלים היטב היטב בדבר סיכויי אורך חיי המדף שלהם ואין זו הזדלזה קלה. אחרי כל זה, קודה לעתים שאתה מפרסם איזה סיפור, שהוא מופנה למוג מסויים של קוראים, מגיה אותו פעם ופעמיים וביום ששי כאשר אתה פותח את העתון, אין זה אותו סיפור שכתבת. כך, למשל, קרה ביום ששי שעבר, סיפרתי על גנראל איזקוב, משל מרינו, שסיפר ר' חיים ז. אישיות ירושלמית ידועה לערבי מאבו־גוש. אותו איזקוב חילק את רכושו בצוואתו לבנו המאומץ, סמעיל, שהיה רשע גדול והעדיף אותו על פני בניו הביאולוגיים ומאומצים טובי הלב, אוהביו ואוהביו. כאשר נשאל על־ידי חבריו מדוע הוא נוהג כך? השיב, כי כך גם נוהגים היהודים הידועים כחכמים. בחלוקת הרכוש וביחס, מעדיף הגנראל יצחק, ראש ממשלת היהודים את הרע שבבניו, ערפאת וחבר מרצחיו על פני כל המיעוטים האחרים: דרוזים, בדווים, צ'רקסים, ערביי ישראל הנאמנים וכיו"ב.

אין מדובר כאן בסיפור ש"מכפר" על "שניים מקרא ואחד תרגום", אבל, הוא בכל זאת חלק מפסיפס, אלא שהבחור המעמד שכח משום מה, וזה קורה, להדביק שש שורות מסוף הסיפור והקורא סבור, כי "הכותב פישל קצת השבוע".

בתקופת הפגרה, כאשר הכנסת יוצאת לנוח, מאגר הידיעות והסיפורים מתדלדל והידידים משתפי הפעולה אינם ברי־השגה ועדיף לחפש מקורות אחרים, יותר בתחום הרכנות, החסידות הקבלה והמיסיון הפנים מפלגתי.

ואכן, פניתי למי שהיתה מלכת היופי של אחת מדרינות המערב, התעיירה, הפכה יהודיה תרדית וסיימה זה עתה את לימוד "התניא" בפעם השנייה. לא לפני שפקדה את קבריהם של בעל "התניא", רבי שניאור זלמן מלאדי ושל רבי ישראל בעל־שם־טוב מהולל החסידות. ביקשתי ממנה רשות לפרסם את סיפורה, שאפשר לעשות ממנו 7 סרטים לפחות. במיוחד אם היו מתיחסים לאחזיותיה, אחת נוצרייה מאוד ואחת מוסלמית מאוד... אבל היא בעקשנות שאינה יודעת רחם סידבה לשתף פעולה. ואז פניתי למקובל ז. מירושלים שירש מאביו את ותוכנת הקבלה המעשית (בהסתמך על שם האב והאם) ואין הוא מחטיא בשום עניין. אלא שגם הוא החליט שאין הוא רוצה פרסום בתקשורת. ואז שאלתי את עצמי, מה לא עושים למען קוראים נאמנים, ושקלתי לפרסם את פרוטוקול השיחה בין אריה דרעי לבין יעקב טרנר. בכל זאת היא התקיימה בביתי וקידות החרדים אינם עבים במיוחד, מה גם שהשניים לא שוחחו בחשאי והייתי בהזדמנות זאת פותר לשמעון שבס כמה בעיות... אך הנאמנות להתחייבות להיות "מארח נאמן" גברה עלי, ואין ספק שהזדמנות הנאותה עוד תבוא.

התלבטתי אם לספר מה קרה לאותו מיליתר חסיד סאטמר, סטרולוביץ מוינה, שערך את "התנועה התקשורתית" ביותר בלונדון לפני כחצי שנה, אך המקור הפציר בי: "עזוב את זה בינתיים". ואז החלטתי בלית־ברירה לפרסם קטעים ממסיבות הסיום של חסידות הביניים והתיכונים הכללים. זוועה, פשוט זוועה. רוכם עניינים שבינו לבינה (כמו ערוץ 2) ההזדרים עוד מוחאים כפיים. אלא שגם במקרה זה אישי הקול והמקלים חוזר בו וטען "זה יפגע בפרנסתי".

עיניכם הרואות שכל המקורות סגרו עלי ואין הם משחררים לפרסום את הסיפורים המעניינים והמרתקים ושולחים אותי לנבור שוב במשברים שבין פרס לבין יצחק רבין, בין ש"ס לבין המפד"ל ובין המועמדים השונים לכהונת מזכ"ל המפד"ל והמזכ"ל המדיני.

בנתונים האלה החלטתי להוציא את המדור לפגרה עד אחרי תופשת הקיץ ואולי אז כבר אפשר יהיה להחזיר קצת על אישיותו של אותו הלוי, איש ה"מוסד", שראש הממשלה יצחק רבין ותוסיק מלך ירדן הרבו בשבחיו. ואיש זמשפחתו (ואחיים הגיסים והאבא) הם סיפור מרתק חבל שלא לספר אותו.